

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ तिमी बच्चाहरूलाई भक्त आत्माबाट ज्ञानी आत्मा बनाउन, पतितबाट पावन बनाउन ।”

प्रश्न:- ज्ञानवान बच्चाहरू सधैं कुन चिन्तनमा रहन्छन् ?

उत्तर:- म अविनाशी आत्मा हुँ, यो शरीर विनाशी हो । मैले ८४ शरीर धारण गरें । अहिले यो अन्तिम जन्म हो । आत्मा कहिल्यै सानो ठूलो हुँदैन । शरीर नै सानो ठूलो हुन्छ । यी आँखा शरीरमा छन् तर यीद्वारा देख्ने म आत्मा हुँ । बाबा आत्माहरूलाई नै ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुहुन्छ । उहाँले पनि जबसम्म शरीरको आधार लिनुहुन्न तबसम्म पढाउन सक्नुहुन्न । यस्तो चिन्तन ज्ञानवान बच्चाहरूले सधैं गर्छन् ।

ओम् शान्ति । यो कसले भन्यो ? आत्माले । अविनाशी आत्माले भन्यो शरीरद्वारा । शरीर र आत्मामा कति भिन्नता छ । शरीर ५ तत्त्वको यति ठूलो पुतला बन्छ । सानै भए तापनि आत्मा भन्दा त अवश्य ठूलो छ । पहिला त एकदम सानो पिण्ड हुन्छ, जब अलि ठूलो हुन पुग्छ तब आत्मा प्रवेश गर्छ । बढ्दै-बढ्दै फेरि यति ठूलो हुन पुग्छ । आत्मा त चैतन्य हो नि । जबसम्म आत्माले प्रवेश गर्दैन तबसम्म पुतला कुनै कामको हुँदैन । कति फरक छ । बोल्ने, चल्नेवाला पनि आत्मा नै हो । ऊ यति सानो भन्दा सानो बिन्दी नै हो । ऊ कहिल्यै सानो ठूलो हुँदैन । विनाश हुँदैन । यो परम आत्मा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, म अविनाशी हुँ र यो शरीर विनाशी हो । यसमा म प्रवेश गरेर पार्ट बजाउँछु । यी कुरा तिमीले अहिले चिन्तनमा ल्याउँछौ । पहिला त न आत्मालाई जान्दथ्यौ, न परमात्मालाई जान्दथ्यौ । केवल भन्थ्यौ- हे परमपिता परमात्मा । आत्मा पनि सम्झन्थ्यौ तर फेरि कसैले भन्यो तिमी परमात्मा हो । यो कसले भन्यो ? ती भक्तिमार्गका गुरु र शास्त्रहरूले । सत्ययुगमा त कसैले भन्दैन । अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमी मेरा बच्चा हो । आत्मा नित्य (नेचुरल) छ, शरीर अनित्य (अननेचुरल) माटोले बनेको छ । जब आत्मा हुन्छ तब बोल्छ, चल्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामीलाई आत्माहरूका पिता आएर सम्झाउनुहुन्छ । निराकार शिवबाबा यस संगमयुगमा नै यस शरीरद्वारा आएर सुनाउनुहुन्छ । यी आँखा त शरीरमा हुन्छ नै । अहिले बाबा ज्ञान चक्षु दिनुहुन्छ । आत्मामा ज्ञान छैन त्यसैले अज्ञान चक्षु छ । बाबा आउनुहुन्छ अनि आत्मालाई ज्ञान चक्षु मिल्छ । आत्माले नै सबैथोक गर्छ । आत्माले कर्म गर्छ शरीरद्वारा । अहिले तिमी जान्दछौ- बाबाले यो शरीर धारण गर्नुभएको छ । आफ्नो पनि रहस्य बताउनुहुन्छ । सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको रहस्य पनि बताउनुहुन्छ । सारा नाटकको पनि ज्ञान दिनुहुन्छ । पहिला तिमीलाई केही पनि थाहा थिएन । हो, नाटक अवश्य हो । सृष्टिको चक्र फिर्छ । तर कसरी फिर्छ यो कसैले जान्दैनन् । रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान अहिले तिमीलाई मिल्छ । बाँकी त सबै हुन् भक्ति । बाबा नै आएर तिमीलाई ज्ञानी आत्मा बनाउनुहुन्छ । पहिले तिमी भक्त आत्मा थियौ । तिमी आत्माले भक्ति गर्थ्यौ । अहिले तिमी आत्माले ज्ञान सुन्छौ । भक्तिलाई भनिन्छ अन्धकार । यस्तो भनिदैन- भक्ति गर्नाले भगवान् मिल्नुहुन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- भक्तिको पनि पार्ट छ, ज्ञानको पनि पार्ट छ । तिमी जान्दछौ- हामीले भक्ति गर्दथ्यौं तापनि कुनै सुख थिएन । भक्ति गर्दै धक्का खाँदै रहन्थ्यौं । बाबालाई खोज्यौं । अहिले बुझ्दछौं- यज्ञ, तप, दान, पुण्य आदि जे गर्दथ्यौं, खोज्दा-खोज्दा धक्का खाँदा-खाँदा दुःखी हुन्थ्यौं । तमोप्रधान बन्न पुग्छौं किनकि तल भर्नुपर्छ नि । झुटो काम गर्नु पतित हुनु हो । पतित पनि बन्यौं । यस्तो होइन- पावन हुनको लागि भक्ति गर्दथ्यौं । भगवान्बाट पावन नबनी हामी पावन दुनियाँमा जान सक्दैनौं । यस्तो होइन- पावन नबनेसम्म भगवान्सँग मिल्न सकिन्न । भगवान्लाई त भनिन्छ- आएर पावन बनाउनुहोस् । पतितहरू नै भगवान्सँग मिल्छन्, पावन हुनको लागि । पावनसँग त भगवान् मिल्नुहुन्न । सत्ययुगमा कहाँ यी लक्ष्मी-नारायणसँग भगवान् मिल्नुहुन्छ र । भगवान् आएर तिमी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ, अनि तिमी यो शरीर छोडिदिन्छौ । पावन त यस तमोप्रधान पतित सृष्टिमा रहन सक्दैनन् । बाबा तिमीलाई पावन बनाएर गुम हुनुहुन्छ, उहाँको पार्ट नै ड्रामामा अद्भुत छ । जसरी आत्मा देखिनमा आउँदैन । हुन त साक्षात्कार हुन्छ तापनि बुझ्न सकिदैन । अरू त सबैलाई बुझ्न सकिन्छ, यी फलाना हुन्, यी फलाना हुन् । याद गर्छन् । चाहन्छन्- फलानोको चैतन्यमा साक्षात्कार होस्, बाँकी त कुनै अर्थ छैन । ठीक छ, चैतन्यमा देखेर के हुन्छ ? साक्षात्कार भयो फेरि हराइहाल्छ । अल्पकाल क्षण भंगुर सुखको आश पूरा हुन्छ । त्यसलाई भनिन्छ अल्पकाल क्षण भंगुर सुख । साक्षात्कारको चाहना थियो, त्यो मिल्यो । पुगिहाल्यो । यहाँ त मुख्य कुरा छ पतितबाट पावन बन्ने । पावन बन्यौ भने देवता बन्नेछौ अर्थात् स्वर्गमा जानेछौ ।

शास्त्रहरूमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन् । सम्भन्धन् कलियुग अर्भै ४० हजार वर्ष बाँकी छ । बाबा त सम्भाउनुहुन्छ सारा कल्प नै ५ हजार वर्षको छ । त्यसैले मनुष्य अन्धकारमा छन् नि । त्यसलाई भनिन्छ घोर अन्धकार । ज्ञान कसैमा छँदै छैन । त्यो सबै हो भक्ति । रावण जबदेखि आउँछ तब भक्ति पनि उसको पास हुन्छ अनि जब बाबा आउनुहुन्छ भने उहाँको पास ज्ञान हुन्छ । बाबाबाट एक पटक मात्र ज्ञानको वर्सा मिल्छ । घरी-घरी मिल्न सक्दैन । वहाँ त तिमीले कसैलाई ज्ञान दिदैनौ । आवश्यकता नै हुँदैन । ज्ञान उसलाई मिल्छ जो अज्ञानमा छ । बाबालाई कसैले पनि जानेका छैनन् । बाबालाई गाली नदिई कुनै कुरा नै गर्दैनन् । यो पनि तिमी बच्चाहरूले अहिले जान्दछौ । तिमी भन्छौ— ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, उहाँ हामी आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ । उनीहरू भन्छन्— होइन, परमात्मा जहाँ तहाँ हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले राम्रोसँग बुझेका छौ— भक्ति एकदमै अलग चीज हो, उनीहरूमा अलिकति पनि ज्ञान छैन । समय नै सारा बदलिन्छ । भगवान्को पनि नाम बदलिन्छ फेरि मनुष्यको पनि नाम बदलिन्छ । पहिला (शुरूमा) भनिन्छ देवता फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र । उनीहरू दैवी गुणवाला मनुष्य हुन्, यिनीहरू हुन् आसुरी गुणवाला मनुष्य । एकदमै फाहोरी छन् । गुरु नानकले पनि भनेका छन् अशंख चोर.... । कुनै मनुष्यले यस्तो भन्यो भने उसलाई तुरुन्त भन्छन्— तपाईंले किन गाली गर्नुहुन्छ ? तर बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै आसुरी सम्प्रदाय हो । तिमीलाई स्पष्ट गरेर सम्भाउनुहुन्छ । त्यो रावण सम्प्रदाय, त्यो राम सम्प्रदाय । गान्धीजी पनि भन्नुहुन्थ्यो— हामीलाई रामराज्य चाहिन्छ । रामराज्यमा सबै निर्विकारी हुन्छन्, रावण राज्यमा हुन्छन् सबै विकारी । यसको नाम हो नै पतित दुनियाँ (वेश्यालय) । रौरव नर्क हो नि । यस समयका मनुष्य विषय वैतरणी नदीमा परेका छन् । मनुष्य, जनावर आदि सबै एक समान छन् । मनुष्यको कुनै पनि महिमा छैन । ५ विकार माथि तिमी बच्चाहरूले विजय पाएर मनुष्यबाट देवता पद पाउँछौ, बाँकी सबै खतम हुन्छन् । देवताहरू सत्ययुगमा रहन्थे । अहिले यस कलियुगमा असुर रहन्छन् । असुरहरूको निशानी के हो ? ५ विकार । देवताहरूलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी र असुरहरूलाई भनिन्छ सम्पूर्ण विकारी । उनीहरू हुन्छन् १६ कला सम्पूर्ण । यहाँ कला नै छैन (नो कला) । सबैको कला काया चट (समाप्त) भएको छ । अहिले यो बाबा बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाउनुहुन्छ । बाबा आउनुहुन्छ नै पुरानो आसुरी दुनियाँलाई चेन्ज गर्न । रावण राज्य वेश्यालयलाई शिवालय बनाउनुहुन्छ । उनीहरूले त यहाँ नै नाम राखिदिएका छन् त्रिमूर्ति हाउस, त्रिमूर्ति रोड... । पहिला कहाँ यी नाम थिए र । अब हुनु के पर्छ ? यो सारा दुनियाँ कसको हो ? परमात्माको हो नि । परमात्माको दुनियाँ हो जुन आधकल्प पवित्र, आधाकल्प अपवित्र हुन्छ । रचयिता त बाबालाई भनिन्छ नि । त्यसैले उहाँको नै यो दुनियाँ भयो नि । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— म नै मालिक हुँ । म बीजरूप, चैतन्य, ज्ञानको सागर हुँ । ममा सारा ज्ञान छ, अरू कसैमा छैन । तिमी बुझ्न सक्छौ— यस सृष्टि चक्रको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान बाबामा नै छ । बाँकी सब हुन् झुटा । मुख्य झुटो धेरै खराब छ, जसको लागि बाबा सिकायत गर्नुहुन्छ । तिमीले मलाई सर्वत्र, कुकुर, बिरालोमा सम्भेकेका छौ । तिम्रो कस्तो दुर्दशा भएको छ ।

नयाँ दुनियाँका मनुष्य र पुरानो दुनियाँका मनुष्यहरूमा रात दिनको फरक छ । आधाकल्पदेखि अपवित्र मनुष्य, पवित्र देवताहरूलाई टाउको टेक्छन् । यो पनि बच्चाहरूलाई सम्भाइएको छ— पहिला-पहिला पूजा हुन्छ शिवबाबाको । जुन बाबाले तिमीलाई पुजारीबाट पूज्य बनाउनुहुन्छ । रावणले तिमीलाई पूज्यबाट पुजारी बनाउँछ । फेरि बाबा ड्रामा प्लान अनुसार तिमीलाई पूज्य बनाउनुहुन्छ । रावण आदि यी सबै नाम त छन् नि । दशहरा जब मनाउँछन् भने कति मनुष्यहरूलाई बाहिरबाट (विदेशबाट) बोलाउँछन् । तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । देवताहरूको कति निन्दा गर्छन् । यस्तो कुरा त हुँदै होइन । जसरी ईश्वरलाई भन्छन्— नाम-रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ अर्थात् हुनुहुन्छ । यी जुन खेल आदि बनाउँछन् त्यो केही पनि हुँदै होइन । यो सबै हो मनुष्यहरूको बुद्धि । मनुष्य मतलाई आसुरी मत भनिन्छ । यथा राजा-रानी तथा प्रजा । सबै यस्तै बन्छन् । यसलाई भनिन्छ नै आसुरी दुनियाँ (डेविल वर्ल्ड) । सबैले एक अर्कालाई गाली दिइरहन्छन् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, जब बस्छौ, आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । तिमी अज्ञानतामा थियौ तब परमात्मालाई माथि सम्भन्थ्यौ । अहिले त जान्दछौ— बाबा यहाँ आउनुभएको छ, त्यसैले तिमी माथि सम्भन्दैनौ । तिमीले बाबालाई यहाँ बोलायौ, यस तनमा । तिमी जब आ-आफ्नो सेन्टरमा बस्छौ तब सम्भन्छौ शिवबाबा मधुवनमा यिनको तनमा हुनुहुन्छ । भक्ति मार्गमा त परमात्मालाई माथि मान्दथ्यौ । हे भगवान्... अहिले तिमी बाबालाई कहाँ याद गर्छौ ? बसेर के गर्छौ ? तिमी जान्दछौ— ब्रह्माको तनमा हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य यही याद गर्नुपर्छ । माथि त हुनुहुन्छ । यहाँ आउनुभएको छ— पुरुषोत्तम संगमयुगमा । बाबा भन्नुहुन्छ—

तिमीलाई यति उँच बनाउन म यहाँ आएको छु । तिमी बच्चाहरूले यहाँ याद गर्छौं । भक्तले माथि याद गर्छन् । तिमी बेलायतमा भए पनि भन्नेछौ ब्रह्माको तनमा शिवबाबा हुनुहुन्छ । तन त अवश्य चाहियो नि । तिमी जहाँ बसेको भए पनि अवश्य यहाँ याद गर्नेछौ । ब्रह्माको तनमा नै याद गर्नुपर्छ । कति बुद्धिहीनले ब्रह्मालाई मान्दैनन् । बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ ब्रह्मालाई याद नगर । ब्रह्मा विना शिवबाबा कसरी याद हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म यस तनमा छु । यिनमा मलाई याद गर त्यसैले तिमी बाबा र दादा दुवैलाई याद गर्छौ । बुद्धिमा ज्ञान छ, यिनको आफ्नो आत्मा छ । शिवबाबाको त आफ्नो शरीर छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले यस प्रकृतिको आधार लिन्छु । बाबा बसेर सारा ब्रह्माण्ड र सृष्टिको आदि, मध्य, अन्तको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । अरू कसैले ब्रह्माण्डलाई जानेकै छैनन् । ब्रह्म जसमा म र तिमी आत्माहरू बस्छौं, सुप्रीम बाबा, ननसुप्रीम आत्माहरू रहने त्यो ब्रह्म लोक, शान्तिधाम हो । शान्तिधाम धेरै मीठो नाम छ । यी सबै कुरा तिम्रो बुद्धिमा छ । हामी वास्तवमा ब्रह्म तत्त्वका निवासी हौं, जसलाई निर्वाणधाम, वानप्रस्थ भनिन्छ । यी कुरा अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ, जब भक्ति हुन्छ तब ज्ञानको अक्षरै हुँदैन । यसलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम संगमयुग, यसमा परिवर्तन हुन्छ । पुरानो दुनियाँमा असुर रहन्छन्, नयाँ दुनियाँमा देवताहरू रहन्छन् त्यसैले उनीहरूलाई परिवर्तन गर्नको लागि बाबालाई आउनुपर्छ । सत्ययुगमा तिमीलाई केही पनि थाहा हुँदैन । अहिले तिमी कलियुगमा छौ तापनि केही थाहा छैन । जब नयाँ दुनियाँमा हुनेछौ तब पनि यस पुरानो दुनियाँको केही थाहा हुँदैन । अहिले पुरानो दुनियाँमा छौ, नयाँको जानकारी छैन । नयाँ दुनियाँ कहिले थियो, थाहा छैन । उनीहरू त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबा यस संगमयुगमा नै कल्प-कल्प आउनुहुन्छ, आएर यस भेराइटी वृक्षको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ अनि यो चक्र कसरी फिर्छ, त्यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । तिम्रो धन्धा नै हो सम्झाउने । एक-एकलाई सम्झाउन त धेरै समय लाग्छ, त्यसैले अहिले तिमी धेरैलाई सम्झाउँछौ । धेरैले सम्झन्छन् । यो मीठो-मीठो कुरा फेरि धेरैलाई सम्झाउनु छ । तिमीले प्रदर्शनी आदिमा सम्झाउँछौ नि, अब शिव जयन्तीमा अझ राम्रोसँग धेरैलाई बोलाएर सम्झाउनु छ । खेलको अवधि (ड्युरेशन) कति छ ? तिमी त एक्युरेट बताउँछौ । यो टपिक्स भयो । हामी पनि यो सम्झाउनेछौं । तिमीलाई बाबा सम्झाउनुहुन्छ नि— जसबाट तिमी देवता बन्नेछौ । जसरी तिमी बुझेर देवता बन्नेछौ त्यसरी नै अरूलाई पनि बनाउँछौ । बाबाले हामीलाई यो सम्झाउनु भएको छ । हामीले कसैको ग्लानि आदि गर्दैनौं । हामी बताउँछौं— ज्ञानलाई सद्गति मार्ग भनिन्छ, एक सद्गुरु नै हुनुहुन्छ पार गराउनेवाला । यस्तो-यस्तो मुख्य प्वाइन्टहरू निकालेर सम्झाऊ । यो सारा ज्ञान बाबा सिवाय कसैले दिन सक्दैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूका रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पुजारीबाट पूज्य बन्नको लागि सम्पूर्ण निर्विकारी बन्नु छ । ज्ञानवान बनेर स्वयंलाई स्वयंले नै परिवर्तन गर्नु छ । अल्पकालको सुखको पछि जानु छैन ।
- २) बाबा र दादा दुवैलाई याद गर्नु छ । ब्रह्मा विना शिवबाबा याद आउन सक्दैन । भक्तिमा माथि याद गर्नु, अहिले ब्रह्मा तनमा आउनुभएको छ त्यसैले दुवै याद आउनुपर्छ ।

वरदानः— निमित्त कुनै पनि सेवा गर्दा बेहदको वृत्तिद्वारा भाइब्रेशन फैलाउने बेहद सेवाधारी भव

अब बेहद परिवर्तनको सेवामा तीव्र गति ल्याऊ । यस्तो होइन, गरि त रहेका छौं, यति बिजी रहन्छौ जसले गर्दा समय नै मिल्दैन । तर निमित्त कुनै पनि सेवा गर्दा बेहदको सहयोगी बन्न सक्छौ, केवल वृत्ति बेहदमा छ भने भाइब्रेशन फैलिरहन्छ । जति बेहदमा बिजी रहन्छौ त्यति जुन ड्युटी छ त्यो अझ बढी सहज हुनेछ । हरेक संकल्प, हरेक सेकेण्ड श्रेष्ठ भाइब्रेशन फैलाउने सेवा गर्नु नै बेहद सेवाधारी बन्नु हो ।

स्लोगनः— शिवबाबासँग कम्बाइण्ड रहनेवाला शिवशक्तिहरूको शृङ्गार हो ज्ञानको अस्त्र-शस्त्र ।